WYROK TRYBUNAŁU (pierwsza izba)

z dnia 14 grudnia 2006 r. *

W sprawie C-283/05

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 68 WE i 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) postanowieniem z dnia 30 czerwca 2005 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 14 lipca 2005 r., w postępowaniu:

ASML Netherlands BV

przeciwko

Semiconductor Industry Services GmbH (SEMIS),

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: P. Jann, prezes izby, K. Lenaerts (sprawozdawca), J.N. Cunha Rodrigues, M. Ilešič i E. Levits, sędziowie,

* Język postępowania: niemiecki.

rzecznik generalny: P. Léger,
sekretarz: B. Fülöp, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 6 lipca 2006 r.,

rozważywszy uwagi przedstawione:

— w imieniu ASML Netherlands BV przez J. Leona, Rechtsanwalt,

— w imieniu rządu austriackiego przez C. Pesendorfer, działającą w charakterze pełnomocnika,

— w imieniu rządu niemieckiego przez M. Lummę, działającego w charakterze pełnomocnika,

— w imieniu rządu niderlandzkiego przez H.G. Sevenster i C. ten Dam oraz przez M. de Grave'a, działających w charakterze pełnomocników,

— w imieniu rządu polskiego przez T. Nowakowskiego, działającego w charakterze pełnomocnika,

— w imieniu rządu Zjednoczonego Królestwa przez T. Harris, działającą w charakterze pełnomocnika, wspieraną przez K. Bacon, barrister,

— w imieniu Komisji Wspólnot Europejskich przez A.M. Rouchaud-Joët oraz przez W. Bogensbergera i M. Wilderspina, działających w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 28 września 2006 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 34 pkt 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2001, L 12, str. 1).

2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu pomiędzy spółką ASML Netherlands BV z siedzibą w Veldhoven (Niderlandy) (zwaną dalej „ASML") a spółką Semiconductor Industry Services GmbH z siedzibą w Feistritz-Drau (Austria) (zwaną dalej „SEMIS") dotyczącego wykonania w Austrii wyroku zaocznego wydanego przez Rechtbank 's-Hertogenbosch (Niderlandy), zasądzającego od SEMIS na rzecz ASML kwotę 219 918,60 EUR wraz z odsetkami oraz koszty postępowania.

Ramy prawne

Rozporządzenie nr 44/2001

3 Artykuł 26 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 44/2001 stanowi:

„1. Jeżeli pozwany, który ma miejsce zamieszkania w jednym państwie członkowskim, jest pozwany przed sąd innego państwa członkowskiego i nie wdaje się w spór, sąd z urzędu stwierdza brak swej jurysdykcji, jeżeli jego jurysdykcja nie wynika z przepisów niniejszego rozporządzenia.

2. Sąd zawiesza postępowanie do czasu ustalenia, że pozwany miał możliwość uzyskania dokumentu wszczynającego postępowanie albo dokumentu równorzędnego w czasie umożliwiającym mu przygotowanie obrony albo że podjęte zostały wszelkie niezbędne do tego czynności".

4 Na podstawie art. 26 ust. 3 tego rozporządzenia przepisy ust. 2 zastępuje się przepisami art. 19 rozporządzenia Rady (WE) nr 1348/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie doręczania dokumentów sądowych lub pozasądowych w sprawach cywilnych lub handlowych w państwach członkowskich (Dz.U. L 160, str. 37), jeżeli dokument wszczynający postępowanie albo dokument równorzędny miał być przekazany z jednego państwa członkowskiego do innego państwa członkowskiego zgodnie z wymienionym rozporządzeniem.

5 Na podstawie art. 33 ust. 1 rozporządzenia nr 44/2001 „orzeczenia wydane w jednym państwie członkowskim są uznawane w innych państwach członkowskich bez potrzeby przeprowadzania specjalnego postępowania".

6 Natomiast art. 34 pkt 2 tego rozporządzenia stanowi, że orzeczenia nie uznaje się, jeżeli „pozwanemu, który nie wdał się w spór, nie doręczono dokumentu wszczynającego postępowanie lub dokumentu równorzędnego w czasie i W sposób umożliwiających mu przygotowanie obrony, chyba że pozwany nie złożył [od] orzeczeni[a] środka zaskarżenia, chociaż miał [taką] możliwość".

Rozporządzenie nr 1348/2000

7 Artykuł 19 ust. 1 rozporządzenia nr 1348/2000 ma następujące brzmienie:

„1. W przypadku gdy pozew lub równoważny dokument został przekazany do innego państwa członkowskiego w celu doręczenia zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia, a pozwany nie stawił się, orzeczenie nie może zapaść do czasu ustalenia:

a) że dokument został doręczony w sposób określony w przepisach wewnętrznych państwa członkowskiego, do którego przekazane zostały dokumenty, dla doręczania dokumentów z powództwa krajowego adresowanych do osób znajdujących się na jego terytorium; lub

b) że dokument rzeczywiście został doręczony pozwanemu lub do jego miejsca zamieszkania w inny sposób przewidziany w niniejszym rozporządzeniu;

i, w każdym z wymienionych wypadków, że został doręczony lub dostarczony w czasie pozwalającym pozwanemu na przygotowanie się do obrony".

Postępowanie przed sądem krajowym i pytania prejudycjalne

8 Wyrokiem z dnia 16 czerwca 2004 r. Rechtbank 's-Hertogenbosch zasądził zaocznie od SEMIS na rzecz ASML kwotę 219 918,60 EUR, powiększoną o odsetki oraz koszty postępowania (zwanym dalej „wyrokiem zaocznym").

9 Z postanowienia odsyłającego wynika po pierwsze, że wezwanie na rozprawę przed Rechtbank 's-Hertogenbosch wyznaczoną na dzień 19 maja 2004 r. zostało doręczone SEMIS dopiero w dniu 25 maja 2004 r. oraz po drugie, że wyrok zaoczny nie został tej ostatniej doręczony.

10 Na wniosek ASML, Bezirksgericht Villach (Austria), działający jako sąd pierwszej instancji, postanowieniem z dnia 20 grudnia 2004 r. stwierdził wykonalność wyroku zaocznego, zważywszy na zaświadczenie wydane w dniu 6 lipca 2004 r. przez Rechtbank 's-Hertogenbosch wskazujące, że wyrok jest „tymczasowo wykonalny". Sąd ten nakazał również wszczęcie egzekucji.

11 Odpis tego postanowienia został doręczony SEMIS. Wyrok zaoczny nie został dołączony do tego dokumentu.

12 W wyniku odwołania SEMIS od tego postanowienia Landesgericht Klagenfurt (Austria) oddalił wniosek o stwierdzenie wykonalności wyroku zaocznego z uwagi na to, że „możliwość złożenia środków zaskarżenia" od orzeczenia zaocznego w rozumieniu art. 34 pkt 2 rozporządzenia nr 44/2001 zakłada doręczenie tego orzeczenia pozwanemu, który nie wdał się w spór. Sąd ten odrzucił argumentację

ASML, według której należałoby zastosować wyjątek od podstawy nieuznawania orzeczeń, o której mowa w art. 34 pkt 2, ponieważ SEMIS wiedziała zarówno o postępowaniu wszczętym przeciwko niej w Niderlandach z uwagi na doręczenie jej w dniu 25 maja 2004 r. wezwania na rozprawę, jak i o istnieniu wyroku zaocznego w następstwie doręczenia jej postanowienia Bezirksgericht Villach z dnia 20 grudnia 2004 r., stwierdzającego wykonalność tego wyroku.

13 Rozpoznając skargę kasacyjną złożoną przez ASML, Oberster Gerichtshof wskazuje, że w niniejszym przypadku nie doręczono SEMIS dokumentu wszczynającego postępowanie lub dokumentu równorzędnego w terminie umożliwiającym jej przygotowanie obrony, skoro wezwanie na rozprawę przed Rechtbank 's-Hertogenbosch zostało jej doręczone już po rozprawie. Według sądu krajowego podstawa odmowy uznania i wykonania, o której mowa w art. 34 pkt 2 rozporządzenia nr 44/2001, znajduje zatem zastosowanie w tym przypadku, chyba że spełnione zostałyby warunki zastosowania wyjątku od tej podstawy, czyli zgodnie z brzmieniem art. 34 pkt 2 in fine, że SEMIS „nie złożył[a] [od] orzeczeni[a] środka zaskarżenia, chociaż miał[a] [taką] możliwość".

14 W tych okolicznościach Oberster Gerichtshof uznał, że rozstrzygnięcie zawisłego przed nim sporu wymaga wykładni art. 34 pkt 2 rozporządzenia nr 44/2001, zatem postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

„1) Czy sformułowanie zawarte w art. 34 pkt 2 rozporządzenia [...] nr 44/2001 [...] „[...] chyba że pozwany nie złożył [od] orzeczeni[a] środka zaskarżenia, *chociaż miał [taką] możliwość*" należy interpretować w ten sposób, że „możliwość" wymaga w każdym wypadku stosownego, zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami prawnymi regulującymi doręczenie, doręczenia pozwanemu odpisu wyroku zaocznego uwzględniającego żądanie strony skarżącej, wydanego w jednym z państw członkowskich?

2) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pierwsze pytanie:

Czy już samo doręczenie odpisu postanowienia w sprawie stwierdzenia wykonalności w Austrii wyroku zaocznego wydanego przez Rechtbank w 's-Hertogenbosch z dnia 16 czerwca 2004 r. oraz nakazu egzekucji na podstawie zagranicznego tytułu egzekucyjnego, którego wykonalność stwierdzono, powinno spowodować zbadanie przez stronę pozwaną i dłużnika jednocześnie [...] po pierwsze, czy wyrok ten istotnie został wydany oraz, po drugie, czy zgodnie z prawem państwa członkowskiego, w którym wyrok ten został wydany (ewentualnie) istnieją środki zaskarżenia od tego wyroku w celu ustalenia możliwości złożenia środka zaskarżenia, co stanowi istotny warunek zastosowania wyjątku od przeszkody w uznaniu orzeczeń zgodnie z art. 34 pkt 2 rozporządzenia nr 44/2001?".

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

15 Przez swoje oba pytania, które należy rozpatrywać łącznie, sąd krajowy zmierza zasadniczo do ustalenia, czy wykładni art. 34 pkt 2 rozporządzenia nr 44/2001 należy dokonywać w ten sposób, że w rozumieniu tego przepisu warunek „możliwości" złożenia środka zaskarżenia od orzeczenia wydanego zaocznie, o którego wykonanie wniesiono, wymaga, by orzeczenie to zostało prawidłowo doręczone pozwanemu, który nie wdał się w spór, lub czy wystarczy, by ten ostatni dowiedział się o wyroku na etapie postępowania egzekucyjnego w państwie, w którym wystąpiono o uznanie.

16 W tym miejscu należy stwierdzić przede wszystkim, że samo brzmienie art. 34 pkt 2 rozporządzenia nr 44/2001 nie pozwala na udzielenie odpowiedzi na postawione pytania.

17 Wspomniany przepis przewiduje jedynie wyraźny warunek doręczenia pozwanemu, który nie wdał się w spór, dokumentu wszczynającego postępowanie lub dokumentu równorzędnego, a nie orzeczenia zaocznego.

18 Należy następnie podnieść, że brzmienie art. 34 pkt 2 rozporządzenia nr 44/2001 znacząco różni się od odpowiednich przepisów Konwencji z dnia 27 września 1968 r. o jurysdykcji i wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 1972, L 299, str. 32), zmienionej konwencją z dnia 9 października 1978 r. w sprawie przystąpienia Królestwa Danii, Irlandii i Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (Dz.U. L 304, str. 1 i — tekst zmieniony — str. 77), konwencją z dnia 25 października 1982 r. w sprawie przystąpienia Republiki Greckiej (Dz.U. L 388, str. 1), konwencją z dnia 26 maja 1989 r. w sprawie przystąpienia Królestwa Hiszpanii i Republiki Portugalskiej (Dz.U. L 285, str. 1), jak również konwencją z dnia 29 listopada 1996 r. w sprawie przystąpienia Republiki Austrii, Republiki Finlandii i Republiki Szwecji (Dz.U. 1997, C 15, str. 1, zwanej dalej „konwencją brukselską").

19 Artykuł 27 pkt 2 konwencji brukselskiej przewiduje, że orzeczeń nie uznaje się „jeżeli pozwanemu, który nie wdał się w spór, nie doręczono prawidłowo pisma wszczynającego postępowanie lub dokumentu równorzędnego w terminie umożliwiającym mu przygotowanie obrony".

20 Natomiast art. 34 pkt 2 rozporządzenia nr 44/2001 niekoniecznie wymaga prawidłowości doręczenia pisma wszczynającego postępowanie, lecz skutecznego przestrzegania prawa do obrony.

21 Wreszcie art. 34 pkt 2 przewiduje wyjątek od odmowy uznania i wykonania orzeczenia, w przypadku gdy pozwany, który nie wdał się w spór, nie złożył środka zaskarżenia od tego orzeczenia, chociaż miał taką możliwość.

22 Stąd wykładni art. 34 pkt 2 rozporządzenia nr 44/2001 należy dokonywać w świetle celów i systemu tego rozporządzenia.

23 Jeśli chodzi o cele rozporządzenia, to z jego drugiego, szóstego, szesnastego i siedemnastego motywu wynika, że ma ono na celu zapewnienie swobodnego przepływu orzeczeń pochodzących z państw członkowskich w sprawach cywilnych i handlowych poprzez uproszczenie formalności, mając na względzie ich szybkie i nieskomplikowane uznawanie i wykonywanie.

24 Jak Trybunał orzekł już w odniesieniu do art. 27 pkt 2 konwencji brukselskiej, przy realizacji tego celu nie może być jednakże w jakikolwiek sposób ograniczane prawo do obrony (zob. w szczególności wyroki z dnia 11 czerwca 1985 r. w sprawie 49/84 Debaecker i Plouvier, Rec. str. 1779, pkt 10; z dnia 13 października 2005 r. w sprawie C-522/03 Scania Finance France, Zb.Orz. str. I-8639, pkt 15 i z dnia 16 lutego 2006 r. w sprawie C-3/05 Verdoliva, Zb.Orz. str. I-1579, pkt 26).

25 Ten sam wymóg wynika z osiemnastego motywu rozporządzenia nr 44/2001, zgodnie z którym dla zachowania praw pozwanego do obrony musi mieć on jednak możliwość złożenia środka zaskarżenia od stwierdzenia wykonalności w postępowaniu, w którym wysłuchane zostają obydwie strony, jeśli uważa, że zachodzi jedna z podstaw odmowy wykonania.

26 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem prawa podstawowe stanowią integralną część ogólnych zasad prawa, których poszanowanie Trybunał obowiązany jest zapewnić (zob. w szczególności opinia nr 2/94 z dnia 28 marca 1996 r., Rec. str. I-1759, pkt 33). Źródłem tych zasad są tradycje konstytucyjne wspólne dla państw członkowskich, jak również wskazówki znajdujące się w dokumentach międzynarodowych dotyczących ochrony praw człowieka, przy których tworzeniu państwa członkowskie współpracowały lub do których przystąpiły. Europejska konwencja o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (zwana dalej „EKPC") ma w

tym kontekście szczególne znaczenie (zob. w szczególności wyroki z dnia 15 maja 1986 r. w sprawie 222/84 Johnston, Rec. str. 1651, pkt 18 i z dnia 28 marca 2000 r. w sprawie C-7/98 Krombach, Rec. str. I-1935, pkt 25).

27 Z EKPC — w świetle wykładni Europejskiego Trybunału Praw Człowieka — wynika, że prawo do obrony, które mieści się w prawie do rzetelnego procesu sądowego zawartego w art. 6 tej konwencji, wymaga konkretnej i skutecznej ochrony, właściwej dla zagwarantowania skutecznej realizacji praw pozwanego (zob. Europejski Trybunał Praw Człowieka, wyroki z dnia 13 maja 1980 r. w sprawie Artico przeciwko Włochom, seria A nr 37, § 33 oraz z dnia 12 października 1992 r. w sprawie T. przeciwko Włochom, seria A nr 245 C, § 28).

28 Jak podniósł rzecznik generalny w pkt 105 opinii, Europejski Trybunał Praw Człowieka orzekł również, choć w sprawach karnych, że nieznajomość przez oskarżonego uzasadnienia wyroku sądu apelacyjnego w terminie wyznaczonym do wniesienia odwołania od tego wyroku przed sądem kasacyjnym stanowi naruszenie art. 6 ust. 1 i 3 EKPC, gdyż zainteresowany nie miał możliwości odpowiednio i skutecznie złożyć środków zaskarżenia (zob. Europejski Trybunał Praw Człowieka, wyrok z dnia 16 grudnia 1992 r. w sprawie Hadjianastassiou przeciwko Grecji, seria A nr 252, § 29–37).

29 Jeżeli chodzi natomiast o system wprowadzony rozporządzeniem nr 44/2001 w dziedzinie uznawania i wykonywania, należy zauważyć, jak zrobił to rzecznik generalny w pkt 112 opinii, że przestrzeganie praw pozwanego, który nie wdał się w spór, zapewnione jest poprzez podwójną kontrolę.

30 Z art. 26 ust. 2 rozporządzenia nr 44/2001 w związku z art. 19 ust. 1 rozporządzenia nr 1348/2000 wynika, że podczas postępowania początkowego w państwie pochodzenia sąd zawiesza postępowanie do czasu ustalenia, że pozwany, który nie wdał się w spór, miał możliwość uzyskania dokumentu wszczynającego postępowanie albo dokumentu równorzędnego w terminie umożliwiającym mu przygotowanie obrony albo że zachowana została w tym celu wszelka należyta staranność.

31 Podczas postępowania w przedmiocie uznania i wykonania w państwie, w którym wystąpiono o uznanie, jeśli pozwany składa środek zaskarżenia od postanowienia stwierdzającego wykonalność orzeczenia wydanego w państwie pochodzenia, sąd rozpatrujący ten środek może uznać za potrzebne zbadanie podstawy odmowy uznania lub wykonania jak tej, o której mowa w art. 34 pkt 2 rozporządzenia nr 44/2001.

32 W świetle powyższych uwag należy ustalić, czy w sytuacji braku doręczenia wyroku zaocznego samo powzięcie wiadomości o istnieniu takiego orzeczenia na etapie postępowania egzekucyjnego przez osobę, przeciwko której toczy się postępowanie egzekucyjne, wystarczy, by uznać, że osoba ta miała możliwość, w rozumieniu art. 34 pkt 2 rozporządzenia nr 44/2001, złożenia środków zaskarżenia od tego orzeczenia.

33 W postępowaniu przed sądem krajowym bezsporne jest, że wyrok zaoczny nie został doręczony pozwanemu, który nie wdał się w spór, a zatem pozwany nie poznał treści tego orzeczenia.

34 Jak słusznie podnoszą rządy austriacki, niemiecki, niderlandzki i polski, jak również Komisja Wspólnot Europejskich w swoich uwagach na piśmie przed Trybunałem, złożenie środków zaskarżenia od orzeczenia jest możliwe tylko wówczas, gdy składający środki zaskarżenia ma możliwość poznania jego treści, natomiast samo powzięcie wiadomości o istnieniu orzeczenia nie jest w tym celu wystarczające.

35 W istocie możliwość skutecznego złożenia środków zaskarżenia przez pozwanego, pozwalająca mu na powołanie się na jego prawa w rozumieniu orzecznictwa przywołanego w pkt 27 i 28 niniejszego wyroku, wymaga tego, by mógł on poznać uzasadnienie wyroku zaocznego w celu sformułowania odpowiednich zarzutów.

36 Z powyższego wynika, że tylko znajomość treści wyroku zaocznego przez pozwanego, który nie wdał się w spór, pozwala na zapewnienie, zgodnie z zasadą ochrony praw do obrony i ich skuteczną realizacją, aby pozwany miał możliwość, w rozumieniu art. 34 pkt 2 rozporządzenia nr 44/2001, złożenia środków zaskarżenia od tego orzeczenia przed sądem państwa pochodzenia.

37 Wniosek taki nie podważa effet utile zmian wprowadzonych przez art. 34 pkt 2 rozporządzenia nr 44/2001 do odpowiednich postanowień art. 27 pkt 2 konwencji brukselskiej.

38 Jak podniósł rzecznik generalny w pkt 58 i 60 opinii, art. 34 pkt 2 rozporządzenia nr 44/2001 ma na celu w szczególności zapobieżenie sytuacji, w której pozwany, który nie wdał się w spór, oczekuje na postępowanie w przedmiocie uznania i wykonania w państwie, w którym wystąpiono o uznanie, aby podnieść zarzut naruszenia prawa do obrony, jeśli pozwany ten miał możliwość obrony swych praw poprzez złożenie środków zaskarżenia od przedmiotowego orzeczenia wydanego w państwie pochodzenia.

39 Artykuł 34 pkt 2 rozporządzenia nr 44/2001 nie nakłada jednak na pozwanego dodatkowych obowiązków wychodzących poza należytą staranność w obronie swoich praw, takich jak obowiązek dowiadywania się o treści orzeczenia wydanego w innym państwie członkowskim.

40 W rezultacie uznanie, że pozwany, który nie wdał się w spór, miał możliwość, w rozumieniu art. 34 pkt 2 rozporządzenia nr 44/2001, złożenia środków zaskarżenia od orzeczenia wydanego zaocznie, oznacza, że powinien znać treść tego orzeczenia, co zakłada, że orzeczenie to było mu doręczone.

41 Jednakże należy uściślić, jak zauważają rządy austriacki, niemiecki i Zjednoczonego Królestwa w swoich uwagach na piśmie przedstawionych przed Trybunałem, że prawidłowe doręczenie orzeczenia wydanego zaocznie, tzn. z zachowaniem wszelkich obowiązujących zasad proceduralnych, nie stanowi warunku koniecznego dla uznania, że pozwany miał możliwość złożenia środków zaskarżenia.

42 Jak podniósł rzecznik generalny w pkt 65 opinii, na podstawie art. 34 pkt 2 rozporządzenia nr 44/2001 można wywieść wniosek o istnieniu paralelizmu pomiędzy dokumentem wszczynającym postępowanie a orzeczeniem wydanym zaocznie.

43 Doręczenie dokumentu wszczynającego postępowanie oraz doręczenie orzeczenia wydanego zaocznie, w odpowiednim terminie i W sposób umożliwiający pozwanemu przygotowanie obrony, w tym samym bowiem stopniu umożliwiają temu ostatniemu dbanie o przestrzeganie jego praw przed sądem państwa pochodzenia.

44 W rezultacie system rozporządzenia nr 44/2001 nie nakłada w zakresie doręczenia orzeczenia wydanego zaocznie bardziej restrykcyjnych warunków niż warunki przewidziane w art. 34 pkt 2 tego rozporządzenia odnośnie do doręczenia dokumentu wszczynającego postępowanie.

45 Jeśli chodzi zatem o dokument wszczynający postępowanie lub dokument równorzędny, art. 34 pkt 2 rozporządzenia nr 44/2001 usuwa konieczny warunek prawidłowości pod względem formalnym zawarty w art. 27 pkt 2 konwencji brukselskiej, jak wskazano w pkt 20 niniejszego wyroku.

46 Warunkiem wyłączenia podstawy uzasadniającej nieuznanie i niewykonanie zawartym w tym przepisie nie musi zatem koniecznie być prawidłowe pod każdym względem doręczenie, lecz wystarczy poznanie treści orzeczenia w odpowiednim terminie w celu przygotowania obrony.

47 Ponadto, jak podniósł rzecznik generalny w pkt 69 opinii, wymogi formalne, jakie powinno spełniać takie doręczenie, muszą być porównywalne z wymogami przewidzianymi przez prawodawcę wspólnotowego w art. 34 pkt 2 rozporządzenia nr 44/2001 odnośnie do dokumentu wszczynającego postępowanie, co oznacza, że nieznaczna nieprawidłowość formalna, która nie narusza praw do obrony, nie może wystarczyć do niezastosowania wyjątku od podstawy uzasadniającej nieuznanie lub niewykonanie.

48 W rezultacie uznanie, że pozwany miał „możliwość", w rozumieniu art. 34 pkt 2 rozporządzenia nr 44/2001, złożenia środków zaskarżenia od orzeczenia zaocznego w jego sprawie, oznacza, że powinien znać treść tego orzeczenia tak, by mógł w odpowiednim terminie przygotować się do skutecznej obrony swoich praw przed sądem państwa pochodzenia.

49 Uwzględniając całość powyższych rozważań, na postawione pytania należy odpowiedzieć następująco: wykładni art. 34 pkt 2 rozporządzenia nr 44/2001 należy dokonywać w ten sposób, że pozwany ma „możliwość" złożenia środków zaskarżenia od orzeczenia zaocznego zapadłego w jego sprawie tylko wówczas, gdy rzeczywiście poznał treść orzeczenia, doręczonego mu w odpowiednim terminie, umożliwiającym przygotowanie obrony przed sądem państwa pochodzenia.

W przedmiocie kosztów

50 Dla stron postępowania przed sądem krajowym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed tym sądem; do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż poniesione przez strony postępowania przed sądem krajowym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) orzeka, co następuje:

Wykładni art. 34 pkt 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy dokonywać w ten sposób, że pozwany ma „możliwość" złożenia środków zaskarżenia od orzeczenia zaocznego zapadłego w jego sprawie tylko wówczas, gdy faktycznie poznał treść orzeczenia, doręczonego mu w odpowiednim terminie, umożliwiającym przygotowanie obrony przed sądem państwa pochodzenia.

Podpisy